

Conclusie

van de Advocaat-Generaal N. Edon

in de zaken B 98/2 - D'Hondt en B 98/4 – Bruynseels tegen Benelux Economische Unie

In bovenvermelde zaken moge ik met het nemen van een enkele conclusie volstaan, daar het onderwerp van de aan uw Hof voorgelegde geschillen identiek is en verweerster in het hoofdgeding, de Benelux Economische Unie, om samenvoeging van beide gedingen verzoekt.

Van verzoekers wordt door de Belgische fiscus op grond van het bepaalde in de Belgische wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen een bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid gevorderd. Omdat ze van mening zijn dat hun door de Unie, afgezien van de inhoudingen voor pensioen en belastingen, een van inhoudingen ten behoeve van de Belgische sociale zekerheid vrijgesteld nettosalaris gegarandeerd werd en dat het maandelijks netto te ontvangen bedrag overeenkomstig de wil van partijen beschouwd moet worden als een integrerend deel van hun bezoldigingsstatuut, vragen verzoekers uw Hof de Unie te veroordelen tot herstel in de status quo ante, door middel van een vergoeding gelijk aan de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid, vermeerderd met de in België geldende wettelijke rente.

Een aantal personen in dienst van de Benelux Economische Unie, van wie dezelfde bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid door de Belgische fiscus wordt gevorderd, is vrijwillig tussengekomen in het hoofdgeding tussen verzoeker D'Hondt en de Benelux Economische Unie. Eén van die interveniënten, wier verzoeken tot tussenkomst bij beschikking van de Kamer Ambtenarenrechtspraak van 22 februari 1999 zijn toegewezen, is mevrouw Bruynseels.

De Benelux Economische Unie heeft de Belgische Staat nog laten dagvaarden, teneinde deze te doen veroordelen tot tussenkomst in de voor het Benelux-Gerechtshof aanhangige en onder de rolnummers B 98/2 en B 98/4 ingeschreven gedingen en tot vrijwaring van de Benelux Economische Unie voor elke veroordeling welke tegen haar wordt uitgesproken, zowel in hoofdsom, intresten als kosten.

1) Ten aanzien van de bevoegdheid

- tegen de Belgische Staat gerichte vordering in tussenkomst en vrijwaring

De Belgische Staat vordert dat uw Hof zich onbevoegd verklaart om kennis te nemen van de eis, nu geen enkele bepaling van het Aanvullend Protocol

"Rechtsbescherming" in de bevoegdheid van uw Hof voorziet om kennis te nemen van tegen een derde, in casu de Belgische Staat, ingestelde vorderingen.

De Unie betoogt dat als algemeen aanvaard rechtsbeginsel geldt dat wanneer een eis in tussenkomst wordt ingesteld om een derde te betrekken in een geding om een veroordeling te doen uitspreken of om vrijwaring te doen bevelen, de rechtbank waarvoor de hoofdeis aanhangig is, ook bevoegd is om kennis te nemen van de eis tot tussenkomst. Als voorbeeld citeert de Unie daarbij artikel 564 van het Belgisch Gerechtelijk Wetboek.

Feit is dat van een gedwongen tussenkomst in het Aanvullend Protocol "Rechtsbescherming" of in het reglement op de procesvoering geen sprake is. Er zou zelfs kunnen worden gesteld dat door artikel 60, lid 2, van het reglement op de procesvoering de mogelijkheid van een gedwongen tussenkomst impliciet wordt uitgesloten, doordat het bepaalt dat "derdenverzet van degene die, hoewel bekend met de zaak, verzuimd heeft in het geding tussen te komen, (...) niet ontvankelijk (is)" en enkel de vrijwillige tussenkomst op het oog heeft.

In elk geval meen ik dat uw Hof slechts kennis kan nemen van zulk een vordering in gedwongen tussenkomst – aangenomen dat die ontvankelijk is – op voorwaarde dat het onderwerp van die vordering niet buiten de rechtsmacht van uw Hof valt.

In dit verband kan geen argument worden ontleend aan de regeling van het Belgisch Gerechtelijk Wetboek, die enkel in de Belgische nationale rechtsorde thuis-hoort.

De bevoegdheid van uw Hof vindt ten deze haar grondslag in de bepalingen van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie.

Uit het samenlezen van de artikelen 3 b) en 28 van het Aanvullend Protocol blijkt dat het Hof slechts bevoegd is voor – en zich dus slechts kan uitspreken over - het al dan niet vernietigen van de aangevallen besluiten en het bepalen van de rechtsbetrekkingen ten aanzien van hoofdpartijen en de vrijwillig tussenkomende partijen.

Uw Hof is daarentegen niet bevoegd om de rechtsbetrekkingen vast te stellen tussen de Benelux Economische Unie en een niet in het Aanvullend Protocol bedoelde persoon, in casu de Belgische Staat.

Door uw Hof te vragen de Belgische Staat te veroordelen om de Unie te vrijwaren voor elke tegen haar uitgesproken veroordeling - hetgeen erop neerkomt dat de Belgische Staat de verplichting wordt opgelegd de Benelux Economische Unie terug te betalen in het kader van een verhaalsvordering van de Unie tegen de Belgische Staat - wendt de Unie zich tot het Hof met een eis die zijn bevoegdheden te buiten gaat.

Ik merk nog op dat in de gemeenschappelijke memorie van toelichting bij het Aanvullend Protocol met betrekking tot artikel 34, dat handelt over de tenuitvoerlegging van de uitspraken van uw Hof, is vermeld dat daarin geen enkele beperking omtrent de tenuitvoerlegging ten laste van één van de Benelux-Lidstaten is opgenomen, op grond dat "deze beperking (...) voor de uitspraken van de Kamer achterwege (kan) blijven, aangezien bij de beroepen waarvan zij kennis neemt nimmer een Staat partij zal zijn".

- Beroep B 98/2 - D'Hondt

Hoewel in de door de Unie ingediende pleitnotitie geen melding meer wordt gemaakt van de tegen het beroep van de heer D'Hondt opgeworpen middelen van onbevoegdheid, dient uw Hof die middelen, waarbij de Belgische Staat zich overigens heeft aangesloten, toch te onderzoeken.

Het staat buiten kijf dat uw Hof niet bevoegd is om te beslissen of de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid al dan niet verschuldigd is met betrekking tot de inkomsten van een ambtenaar die in dienst van de Unie is of geweest is; evenmin kan het zich uitspreken over de manier waarop die inkomsten uit de berekeningsgrondslag van de bijzondere bijdrage kunnen worden gehouden.

Het administratiefrechtelijk beroep van de heer D'Hondt heeft echter geen ander doel dan de hem bij het Aanvullend Protocol verleende rechtsbescherming in te roepen tegen hetgeen hij als een aantasting van zijn salaris beschouwt, waarvoor hij de Unie in rechte aanspreekt.

Het argument van de Unie, die op dit punt door de Belgische Staat wordt bijgetreden, dat in het administratiefrechtelijk beroep niet wordt uitgegaan van verzoekers rechtspositie, doch van die van het gezin D'Hondt-Bolsens, dient m.i. ook terzijde te worden geschoven.

Verzoeker vraagt uw Hof hem te herstellen in de status quo ante, door middel van een vergoeding gelijk aan de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid die op zijn inkomsten in mindering werd gebracht. Het feit dat het bedrag van de bijzondere bijdrage wordt berekend aan de hand van de vaststelling van het jaarlijks belastbare gezinsinkomen van verzoeker staat er niet aan in de weg dat het beroep past in het wettelijk kader van de bevoegdheid van uw Hof. De berekeningswijze van de bijzondere bijdrage heeft niets uit te staan met de uitoefening van de eigenlijke rechtsmacht van uw Hof en ik zie geen reden daarvan een bepalende factor te maken met betrekking tot de bevoegdheid van uw Hof om van het beroep kennis te nemen.

2) Ten aanzien van de ontvankelijkheid

- Aangenomen dat de tegen de Belgische Staat gerichte vordering in

tussenkomst en vrijwaring materieel tot de volstreckte bevoegdheid van uw Hof behoort, is het in mijn ogen toch zo dat een vordering in gedwongen tussenkomst – en in dit verband is de oproeping in vrijwaring slechts een variant van de gedwongen tussenkomst – in elk geval onontvankelijk moet worden verklaard, daar noch in het Aanvullend Protocol noch in het reglement op de procesvoering in dat rechtsmiddel is voorzien.

- Tegen het administratiefrechtelijk beroep van mevrouw Bruynseels is door de Benelux Economische Unie aangevoerd dat dat beroep op grond van de rechtsspreuk "geen vordering zonder belang" en het "non bis in idem"-beginsel niet ontvankelijk zou zijn.

Het belang vormt een algemeen bestaansvereiste voor een rechtsvordering. Het wordt van elke procespartij geëist, ongeacht of deze nu eiser, verweerder of interveniënt is.

Aangezien verzoekster belang heeft bij de uitkomst van het geding tussen de heer D'Hondt en de Unie, zoals ook wordt aangenomen in de beschikking van de Kamer Ambtenarenrechtspraak, waarin is beslist over de ontvankelijkheid van de verzoeken tot tussenkomst, zie ik niet in hoe de rechtsspreuk "geen vordering zonder belang" verzoekster kan worden tegengeworpen, met het gevolg dat haar elk recht tot ageren zou worden ontzegd.

Ook al wordt het middel aldus geïnterpreteerd dat het ertoe strekt de hoofdvordering onontvankelijk te doen verklaren, doordat die vordering in werkelijkheid een doublure zou opleveren met verzoeksters tussenkomst in het geding tussen de heer D'Hondt en de Unie, dan nog komt het middel mij niet gegrond voor.

In de eerste plaats merk ik op dat in het aldus opgevatte middel ervan wordt uitgegaan dat de eis die het voorwerp is van de hoofdvordering van de heer D'Hondt ook dat van de tussenkomst is en dat verzoekster door haar optreden als tussenkomende partij haar recht tot ageren met betrekking tot die eis heeft uitgeoefend.

Nu is er in dit geval geen sprake van één gemeenschappelijke eis, doch wel van verscheidene - mogelijk identieke - eisen, die echter in ieder geval qua onderwerp samenlopen.

In het Aanvullend Protocol en het reglement op de procesvoering krijgt de tussenkomende partij geen louter ondergeschikte rol toebedeeld – een dusdanige rol zou inhouden dat het verzoekschrift tot tussenkomst slechts zou kunnen strekken tot ondersteuning van de conclusies van een der partijen (F. Dumon, Benelux-Gerechtshof, blz. 217); in feite is het ook zo dat mevrouw Bruynseels niet zonder meer de claim van de oorspronkelijke eiser D'Hondt heeft overgenomen met het verzoek dat die eis aan haarzelf wordt toegewezen.

Het bestaan van de rechtsvordering, met andere woorden de ontvankelijkheid van de vordering, dient echter te worden gerelateerd aan de eis. De rechtsvordering is het recht om van de rechter een uitspraak ten principale over de eis te verkrijgen. Het recht tot ageren van mevrouw Bruynseels is niet uitgeput door haar vrijwillige

tussenkomst in de zaak B 98/2 ter ondersteuning van de eis van de heer D'Hondt, zelfs wanneer haar eigen eis identiek is aan die van de heer D'Hondt.

De gevolgen van verzoeksters vrijwillige tussenkomst – mevrouw Bruynseels is partij in het geding als tussenkomende eiseres; de te wijzen beslissing zal jegens haar gezag van gewijsde hebben – mogen niet een grond van niet-ontvankelijkheid opleveren tegen haar administratiefrechtelijk beroep dat erop is gericht over de gegrondheid van haar eigen eis te laten beslissen.

Het "non bis in idem"-beginsel staat naar mijn oordeel het hoofdberoep van mevrouw Bruynseels evenmin in de weg. Dat beginsel kan immers niet jegens haar worden ingeroepen omdat haar recht tot ageren niet is uitgeput ten gevolge van haar vrijwillige tussenkomst in de zaak B 98/2.

- De Unie beroept zich nog op de niet-ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep van mevrouw Bruynseels, voor zover zij opkomt tegen de beslissing van het College van Secretarissen-Generaal van 12 augustus 1998, waarbij de beslissing van 14 januari 1998 wordt opgeschort.

In dit verband roept de Unie artikel 7 van het Aanvullend Protocol in, waarin de ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep afhankelijk wordt gesteld van het instellen van een voorafgaand intern beroep.

Nu vraag ik mij af, of het administratiefrechtelijk beroep van mevrouw Bruynseels in het geheel wel ontvankelijk is gelet op het bepaalde in artikel 7 van het Aanvullend Protocol. Al heeft de Raadgevende Commissie het intern beroep van mevrouw Bruynseels ontvankelijk verklaard, uw Hof is niet gebonden door die beslissing (arrest van 15 april 1985 in de zaak B 83/10).

Ik meen dan ook dat het aan uw Hof staat de ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep te onderzoeken. Te dien einde is het dienstig de procedure te schetsen, die voorafging aan de procesgang voor uw Hof.

Bij brief van 21 november 1997 richt verzoekster zich tot de Secretaris-Generaal met het verzoek haar bij wijze van schadeloosstelling een bedrag uit te keren dat overeenkomt met de door de Belgische fiscus gevorderde bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid.

Bij brief van 14 januari 1998 (SG/INT (98) 6) wordt verzoekster medegedeeld dat het College van Secretarissen-Generaal het beroep van 21 november 1997 heeft besproken in het kader van het advies dat door de Raadgevende Commissie in een identieke zaak is uitgebracht. Een afschrift van dat advies is bij voormelde brief gevoegd. Verzoekster wordt ervan in kennis gesteld dat het College heeft besloten een gunstig gevolg te geven aan dat advies en dit aan de eerstvolgende vergadering van

de Raad Administratieve Zaken voor te leggen. Ten slotte wordt verzoekster medegedeeld dat het College zonder de instemming van de bevoegde autoriteiten niet tot de uitbetaling van de gevorderde bedragen kan overgaan en dat het College niet zal nalaten verzoekster van het verdere verloop van dat dossier op de hoogte te houden.

In een nota aan de statutaire beambten van het Secretariaat-Generaal van 14 januari 1998 (INT (98) 3) worden het advies van de Raadgevende Commissie en het besluit van het College letterlijk overgenomen.

Mevrouw Bruynseels doet de Secretaris-Generaal een brief van 19 maart 1998 toekomen, waarin zij het volgende uiteenzet: "Sedert uw laatste schrijven van 14 januari 1998, kenmerk SG/INT (98) 6, waarin U mij mededeling deed van uw besluit het door de Raadgevende Commissie uitgebrachte advies in eenzelfde zaak als de mijne te volgen, werd ik niet meer over de laatste ontwikkelingen in het dossier geïnformeerd". Bij voormelde brief stelt zij intern beroep in tegen wat door haar als een impliciet afwijzende beschikking op haar in de brief van 21 november 1997 geformuleerde eis wordt beschouwd, aangezien drie maanden zonder besluit van de zijde van het Gezag waren verlopen.

De Raadgevende Commissie acht het intern beroep ontvankelijk omdat op het tijdstip van de indiening ervan nog geen duidelijk antwoord, laat staan een eenduidige beslissing, van het Gezag ter kennis van verzoekster was gebracht. De Raadgevende Commissie is evenwel van oordeel dat het intern beroep zonder voorwerp is geworden omwille van het bij het Benelux-Gerechtshof ingediende verzoek tot tussenkomst dat dezelfde strekking heeft.

Bij brief van 13 juli 1998 (SG/INT (98) 173) deelt het College van Secretarissen-Generaal mevrouw Bruynseels mede dat de Raadgevende Commissie van oordeel was dat aan haar intern beroep de grondslag was ontvallen en dat het College akte heeft genomen van dat advies.

Met een tweede schrijven van 14 juli 1998 (SG/INT (98) 174) wordt mevrouw Bruynseels in haar hoedanigheid van tussenkomende partij voor het Benelux-Gerechtshof, ervan in kennis gesteld dat de Raad van de Economische Unie, Administratieve Zaken, op de vergadering van 10 juli 1998 negatief heeft geadviseerd m.b.t. het voorstel inzake door het Secretariaat-Generaal uit te keren voorschotten voor de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid.

Ten slotte wordt het statutaire Benelux-personeel bij nota van 12 augustus 1998 (INT (98) 84) geïnformeerd over de beslissing van de Raad en over het feit dat het Gezag aan die beslissing gebonden is en nu de verdere procedure in de zaak D'Hondt (en andere ambtenaren) afwacht.

Blijkens het bepaalde in artikel 7 van het Aanvullend Protocol "Rechtsbescherming" is het beroep voor de Kamer Ambtenarenrechtspraak slechts ontvankelijk, indien de aangevallen beslissing is genomen na een voorafgaand intern beroep bij het gezag dat de beslissing heeft genomen of geacht wordt te hebben

genomen. Het interne beroep moet worden ingesteld binnen een maand na de dag waarop de belanghebbende kennis heeft genomen van de door hem bestreden beslissing.

Op het eerste gezicht zou de brief van 14 januari 1998 (SG/INT (98) 6) een zodanige beslissing van het Gezag kunnen zijn, daar zij tot stand kwam naar aanleiding van het oorspronkelijk verzoek dat door verzoekster bij brief van 21 november 1997 is gedaan. Die brief van 14 januari 1998 draagt overigens de vermelding "Betreft: Uw beroep van 21 november 1997".

In haar intern beroep van 19 maart 1998 verwijst verzoekster zelf naar die brief in de boven weergegeven bewoordingen.

Aangenomen dat die brief de beslissing van het Gezag op het op 21 november 1997 ingediende verzoek is, dan is het intern beroep te laat ingesteld (ook al is de datum van kennisgeving van de brief van 14 januari 1998 niet vermeld, toch dient te worden aangenomen dat verzoekster op dezelfde dag van die brief in kennis is gesteld, daar zij in haar intern beroep verwijst naar het schrijven "van 14 januari 1998" en niet naar een schrijven d.d. 14 januari 1998).

Verzoekster richtte haar intern beroep tegen het uitblijven van een beslissing, derhalve tegen een impliciet afwijzende beschikking in de zin van artikel 11 van het Aanvullend Protocol.

Een expliciete beslissing komt tot uiting in een duidelijke en eenduidige verklaring, ook al kan deze indirect zijn.

Het Gezag deelde verzoekster in het schrijven van 14 januari 1998 mede dat de Raadgevende Commissie omtrent een intern beroep in een identieke zaak een advies had uitgebracht en dat het College van Secretarissen-Generaal had besloten zich daarbij aan te sluiten. Men zou dus kunnen stellen dat het College tot een besluit was gekomen m.b.t. het verzoek van mevrouw Bruynseels en dat dat besluit ter kennis was gebracht van verzoekster.

Al is het juist dat om begrijpelijke redenen van rechtszekerheid niet te lang onzekerheid mag blijven bestaan omtrent de rechtsgeldigheid van algemene of individuele beslissingen t.a.v. personen in dienst van de Unie - vandaar dat termijnen voor het instellen van het intern beroep en het administratiefrechtelijk beroep op straffe van verval zijn voorgeschreven -, mag er echter niet uit het oog worden verloren dat het Aanvullend Protocol werd opgesteld ten behoeve van de rechtsbescherming van de ambtenaren van de Benelux Economische Unie. Die rechtsbescherming zou in het gedrang komen, indien zou worden geduld dat de rechtzoekende verdwaald raakt vanwege de gecompliceerdheid van de teksten die de procedure van beroep bij de Kamer en intern beroep bij het Gezag regelen (conclusie van mevrouw de Advocaat-Generaal Rouff in de zaak B 79/10), gelet op de onzekerheden die elk afzonderlijk geval kan oproepen.

In casu kan worden betoogd dat het Gezag nooit ter kennis van mevrouw Bruynseels heeft gebracht welk standpunt het tegenover haar aanspraak zou innemen; wel is haar medegedeeld dat het Gezag had besloten zich aan te sluiten bij het advies dat naar aanleiding van het intern beroep van de heer D'Hondt door de Raadgevende Commissie was uitgebracht; verzoekster is echter niet op de hoogte gesteld van de exacte inhoud van de beslissing van het Gezag en kon dan ook niet beoordelen of die beslissing aan haar eigen eis tegemoetkwam; net als alle andere statutaire ambtenaren van het Secretariaat-Generaal heeft zij kennis kunnen nemen van de nota van 14 januari 1998, die echter verzoekster evenmin uitsluitend vermogen te verschaffen omtrent het gevolg dat aan haar eigen eis zal worden gegeven: in die nota is nu eens sprake van terugbetalingen dan weer van voorschotten; in haar hoedanigheid van tussenkomende partij in het administratiefrechtelijk beroep van de heer D'Hondt is haar nog mededeling gedaan van de beslissing van de Raad R/A m.b.t. het voorstel inzake door het Secretariaat-Generaal uit te keren voorschotten voor de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid.

Ik kom tot het besluit dat mevrouw Bruynseels niet op duidelijke en ondubbelzinnige wijze, noch rechtstreeks noch onrechtstreeks, in kennis is gesteld van de beslissing van het Gezag omtrent haar vordering. Het feit dat verzoeksters belangen samenvallen met die van andere personen in dienst van de Unie of dat haar vordering dezelfde strekking heeft als een ander, bij de Secretaris-Generaal ingediend verzoek, ontslaat het Gezag niet van de verplichting een geïndividualiseerd besluit over verzoeksters eis te nemen. Verzoeksters administratiefrechtelijk beroep dient derhalve ontvankelijk te worden verklaard.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep, waar dit gericht is tegen de beslissing van het College van 12 augustus 1998 (kenmerk INT (98) 84), merk ik op dat die beslissing tot stand is gekomen ruim na het tijdstip waarop het intern beroep werd ingesteld. Het staat principieel vast dat het administratiefrechtelijk beroep geen vordering mag inhouden die verschilt van die welke het voorwerp van het intern beroep uitmaakte, noch een ruimere strekking mag hebben (Arresten van de Kamer "Ambtenarenrechtspraak" in de zaken B 83/10 en B 95/1).

Ik attendeer uw Hof evenwel erop dat die nota enkel het directe gevolg en het uitvloeisel van de nota van 14 januari 1998 (INT (98) 3) is. Verzoeksters administratiefrechtelijk beroep houdt dus geen vordering in die verschilt van die welke het voorwerp van het intern beroep uitmaakte, noch heeft het een ruimere strekking.

3) Ten aanzien van de grond van de zaak

In hun beroepen klagen verzoekers in de eerste plaats over de schending van het geschreven recht en de algemene rechtsbeginselen, met name schending

1) van de aanstellings- en arbeidsvoorwaarden van verzoekers, zoals zij conform het bezoldigingsreglement in hun respectieve aanstellingsbrieven en later in hun salarisfiches zijn aangegeven, alsmede

2) van de beginselen van billijkheid, van gewettigd vertrouwen en van goede trouw bij de nakoming van de aanstellings- en arbeidsvoorwaarden, waarbij het door verzoekers maandelijks netto te ontvangen bedrag overeenkomstig de wil van partijen moet worden beschouwd als een integrerend deel van het bezoldigingsstatuut van verzoekers en als het voorwerp van een uitdrukkelijke verbintenis van de Unie ten opzichte van hen, zulks op grond van het algemeen rechtsbeginsel Pacta sunt servanda.

Hierbij dient gememoreerd te worden dat in het kader van de voor uw Hof aanhangige beroepen verzoekers het Hof niet vragen te beslissen of de ambtenaren van de Benelux Economische Unie al dan niet onderworpen zijn aan de door de Belgische fiscus gevorderde bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid.

Verzoekers vragen uw Hof evenmin te beslissen dat het statuut van de Benelux Economische Unie of het statuut van haar ambtenaren in de weg staat aan de toepassing van de Belgische (fiscale) wetgeving.

De Unie voert aan dat haar geen enkele schending noch van het geschreven recht noch van de algemene rechtsbeginselen, met name de beginselen van behoorlijk bestuur, billijkheid en gewettigd vertrouwen kan worden verweten, omdat de inhouding van de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid niet door de Unie, maar wel rechtstreeks door de Belgische Staat gebeurde.

Verzoekers verwijzen daarentegen naar het arrest dat de Kamer "Ambtenarenrechtspraak" op 5 juli 1985 in de zaken B 82/7 en B 84/54 heeft gewezen. Die zaken hebben met de hangende geschillen gemeen, dat de Unie evenmin iets te maken had met de inning, daar deze rechtstreeks door de Belgische fiscus geschiedde.

Het vraagstuk van de op de bezoldigingen van statutaire Benelux-ambtenaren te verrichten inhoudingen komt slechts incidenteel aan de orde in het aan het Statuut van de beambten van het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie gehechte Bezoldigingsreglement, met name in artikel 14, lid 2: in die tekst is bepaald dat op de wedde geen andere inhoudingen in mindering mogen worden gebracht dan voor pensioen en belasting. Zoals uit de door mevrouw Bruynseels overgelegde salarisfiche blijkt, wordt deze definitie van de nettowedde door de Unie als algemeen van toepassing beschouwd.

De Unie betwist overigens in haar in zeer ondergeschikte orde uiteengezette conclusies niet, dat de statutaire Benelux-ambtenaren niet aan het Belgische socialezekerheidsstelsel onderworpen zijn.

Al is het waar dat de Unie geen deel heeft aan het onderwerpen van de inkomsten van de statutaire Benelux-ambtenaren aan de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid – wat gebeurt door de Belgische Staat via zijn wetgevende, uitvoerende of rechterlijke macht – dit neemt niet weg dat verzoekers mochten aannemen dat zij recht erop hadden hun bezoldiging vrij van inhoudingen uit hoofde van het Belgische socialezekerheidsstelsel te ontvangen, of die inhoudingen nu via de Unie of rechtstreeks door de Belgische fiscus worden verricht.

Indien de redenering van de Unie zou worden bijgetreden, zou dit betekenen dat de verplichting waartoe de Unie jegens haar statutaire ambtenaren op het vlak van de nettobezoldiging gehouden is, tot een inspanningsverplichting zonder meer wordt gereduceerd: de Unie zou haar statutaire ambtenaren niet garanderen dat ze uiteindelijk de nettobezoldiging zullen ontvangen, waarop zij mogen aannemen recht te hebben. Het nettobedrag van die bezoldiging zou tenslotte afhangen van de nationale wetgever of van nationale administratieve en rechterlijke instanties die de nationale wetgeving dienen toe te passen. Ik ben van mening dat de Unie geen argument kan ontlenen aan hetgeen door de Raadgevende Commissie in casu een anomalie in de Belgische wetgeving is genoemd, om zich te onttrekken aan haar verplichting aan haar statutaire ambtenaren de nettobezoldiging uit te keren, waarop zij mogen aannemen recht te hebben ingevolge niet enkel de bepalingen betreffende hun bezoldigingsstatuut, maar tevens de algemene rechtsbeginselen, waaronder het vertrouwensbeginsel en het beginsel Pacta sunt servanda.

Wat betreft het middel dat klaagt over de schending van de artikelen 34 en 35 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie en van artikel 9 van het Aanvullend Protocol, meen ik dat het College van Secretarissen-Generaal zijn beslissing om zich aan te sluiten bij het advies dat door de Raadgevende Commissie in het kader van het intern beroep van de heer D'Hondt had uitgebracht, inderdaad ten onrechte afhankelijk heeft gesteld van de instemming van de Raad van de Economische Unie, Administratieve Zaken. Het ging in deze noch om het bepalen van de salarisschalen (d.w.z. het brutosalaris), waarover de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling hoe dan ook slechts van advies kan dienen daar het beslissingsrecht bij het Comité van Ministers rust, noch om het toekennen van een tegemoetkoming uit hoofde van artikel 14 bis van het Bezoldigingsreglement, waarvoor de goedkeuring van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling is vereist.

Schending van artikel 9 van het Aanvullend Protocol lijkt daarentegen hier niet voorhanden te zijn. In de gemeenschappelijke toelichting bij het Aanvullend Protocol staat in dit verband het volgende te lezen : "Wanneer het gezag op het intern beroep beslist, geeft het de redenen van zijn beslissing aan. Indien het gezag het door de Raadgevende Commissie uitgebrachte advies volgt, is het evenwel niet verplicht zijn beslissing uitdrukkelijk te motiveren: het volstaat in dat geval naar dat advies te verwijzen, hetgeen inhoudt dat het gezag zich aansluit bij de overwegingen van genoemde Commissie". Naar mijn mening volgt hieruit dat de opgegeven redenen

niet van dien aard moeten zijn, dat ze een wettelijke verantwoording van de genomen beslissing behelzen. Een onjuiste motivering lijkt derhalve niet als een gemis aan motivering te kunnen worden aangemerkt.

Gelet op het voorgaande kom ik tot het besluit dat de beroepen gegrond zijn.

Wat de vaststelling van de rechtsbetrekkingen tussen partijen aangaat, ben ik van oordeel dat uw Hof zal verklaren dat de Unie gehouden is haar verbintenissen inzake nettobezoldiging na te komen, zonder dat uw Hof zich echter over de wijze van nakoming nader heeft uit te spreken dan dat de situatie van eisers moet worden hersteld in de toestand zoals die bestond voordat de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid door de Belgische fiscus werd geheven, zulks door middel van toelagen die overeenstemmen met het op de inkomsten van eisers geheven bedrag van de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid, op zodanige wijze dat wordt gegarandeerd dat uit de heffing van die bijzondere bijdrage geen enkele vermindering van hun netto-inkomen voortvloeit.

De ter uitvoering van uw arrest uit te keren toelagen dienen te worden vermeerderd met de in België geldende wettelijke rente vanaf de datum van de respectieve daadwerkelijke betalingen.

Verweerster dient in de kosten te worden verwezen. Wat de door mevrouw Bruynseels gemaakte kosten in het kader van haar tussenkomst in de zaak B 98/2 aangaat, conformeer ik mij echter aan het beleid van uw Hof. Het standpunt is te verdedigen dat mevrouw Bruynseels ermee had kunnen volstaan het door haar ingestelde hoofdberoep voort te zetten.

De kosten in verband met de gedwongen tussenkomst van de Belgische Staat moeten in ieder geval ten laste van verweerster blijven.

Bijgevolg concludeer ik

- tot samenvoeging van de beroepen B 98/2 en B 98/4;
- tot de onbevoegdheid van uw Hof om kennis te nemen van de door de Benelux Economische Unie tegen de Belgische Staat gerichte vordering in tussenkomst en vrijwaring;
- tot de bevoegdheid van uw Hof om kennis te nemen van de beroepen B 98/2 en B 98/4;
- tot de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de beroepen;
- dat uw Hof mitsdien
  - a) de vorderingen van eiser in het hoofdgeding en tussenkomende eisers toewijst en aldus de door het beroep B 98/2 bestreden beslissingen van het College van Secretarissen-Generaal vernietigt
  - b) de vordering van eiseres toewijst en aldus de door het beroep B 98/4 bestreden beslissingen vernietigt;

- in het kader van de vaststelling van de rechtsbetrekkingen tussen eisers in het hoofdgeding en verweerster:

voor recht verklaart dat de Unie gehouden is de nettobezoldiging van eisers in het hoofdgeding te garanderen; dat de situatie van eisers bijgevolg dient te worden hersteld in de toestand zoals die bestond voordat de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid door de Belgische fiscus werd geheven, zulks door middel van toelagen die overeenkomen met het op de inkomsten van eisers geheven bedrag van de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid, op zodanige wijze dat uit die heffing geen enkele vermindering van hun nettobezoldiging voortvloeit; dat voorts die toelagen rente zullen opbrengen tegen de in België geldende wettelijke rentevoet vanaf de dag waarop de bijzondere bijdragen door eisers daadwerkelijk werden betaald;

- verweerster verwijst in de kosten van beide beroepen alsmede van de verzoeken tot tussenkomst, waarbij ik mij aan het beleid van het Hof conformeer wat de door het verzoek tot tussenkomst van mevrouw Bruynseels veroorzaakte kosten aangaat;

- de kosten van de tegen de Belgische Staat gerichte vordering in tussenkomst en vrijwaring in ieder geval voor rekening van verweerster laat.

Luxemburg, 20 juni 2000

(w.g.) Nico Edon